

Sygn. akt VII U 744/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10.07.2013 r.

Sąd Okręgowy / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Joanna Sawicz

Protokolant :st. sekretarz sądowy Gabriela Zaborowska

przy udziale - - -

po rozpoznaniu w dniu 10.07.2013 r. w Świdnicy

sprawy **J. M.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania **J. M.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 22.03.2013 r. Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 744/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. M. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 22.03.2013r., którą strona pozwana w rozpatrzeniu wniosku z dnia 27.11.2012 r. na podstawie art. 151 §1 pkt.1 kpa odmówiła uchylenia decyzji z dnia 09.09.2011r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza , na podstawie art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury wnioskodawczyni za okres od dnia 1.10.2011r. do dnia 21.11.2012r. Wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nakazanie stronie pozwanej wypłacenia spornej części świadczenia wraz z ustawowymi odsetkami ewentualnie uchylenie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 09.09.2011 r., w części w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury od dnia 01.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r. celem ponownego rozpatrzenia przez organ rentowy. Wnioskodawczyni wskazała, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. decyzją z 06.09.2006 r. znak : (...) ustalił wnioskodawczyni prawo do emerytury i jednocześnie zawiesił jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Decyzja zawierała informację o konieczności przedłożenia świadectwa pracy w celu podjęcia wypłaty emerytury. Na wskutek wniosku wnioskodawczyni z dnia 02.07.2010 r. Zakład

Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. ponownie ustalił wysokość świadczenia rozpoczynając wypłatę emerytury od dnia 01.07.2010 r. Wnioskodawczyni wskazała, iż pozostając w zatrudnieniu pobierała emeryturę do dnia 30.09.2011r. Strona pozwana decyzją z dnia 09.09.2011 na podstawie art. 103 ustawy z 17 grudnia 1998 r. wstrzymała z urzędu wypłatę emerytury począwszy od 01.10.2011 r. Wnioskodawczyni wskazała, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13.11.2012 r. sygn. akt. K 2/2012 orzekł, iż wprowadzenie obowiązku rozwiązania stosunku pracy wobec osób, które nabyły prawo do emerytury bez konieczności zwalniania się z pracy jest niezgodne z ustawą zasadniczą. A zatem emeryci, którzy nabyli prawo do świadczenia i jego realizacji w okresie od dnia 8.01.2009 r. do 31 grudnia 2010 r. nie podlegają rygorom wynikającym z art.103a ustawy o emeryturach i rentach. Wnioskodawczyni wskazała, iż z doktryny wynika, że przepis art. 103 ustawy z 17 grudnia 1998 r. nie stał się niekonstytucyjny od dnia ogłoszenia o tym w w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego ale od dnia wejścia tego przepisu w życie.

Strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł. Strona pozwana wskazała, iż zaskarżoną decyzją z dnia 22 .03.2013r. w oparciu o przepisy art. 151 § 1 pkt l kpa w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z F.U.S. (Dz.U. nr 153. poz. 1227 z późn. zm.), odmówiła uchylenia decyzji ostatecznej z dnia 09.09.2011r., w części dotyczącej zawieszenia na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1.10.2011 r. do dnia 21.11.2012r. Strona pozwana wskazała, że decyzją z dnia 21.12.2012 r. podjęła wypłatę emerytury, poczynając od dnia 22.11.2012r. Strona pozwana podniosła, iż stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do wypłaty świadczenia emerytalnego za okres przypadający przed datą ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., na podstawie którego nastąpiła utrata mocy obowiązującej przepisu art. 28 w/w ustawy z dnia 16.12.2010r. Strona pozwana wskazała, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do okresu zawieszenia emerytur przypadającego przed dniem 22 listopada 2011r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

J. M. ur. (...) od dnia 08.08.1990r. jest zatrudniona w Starostwie Powiatowym w D.. W dniu 20.07.2006. powódka złożyła wniosek emerytury. W związku z tym organ rentowy decyzją z dnia 6.09.2006r. przyznał wnioskodawczyni wcześniejszą emeryturę od dnia 01.07.2006r., jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Nadto w decyzji poinformowano wnioskodawczynię, że wypłata emerytury nastąpi po dostarczeniu świadectwa pracy.

W piśmie z dnia 23.06.2010r. powódka wniosła o wznowienie wypłaty emerytury w związku z ukończeniem 60 roku życia. Decyzją z dnia 30.06.2010r. strona pozwana ustaliła wysokość emerytury i podjęła wypłatę tego świadczenia od dnia 1.06.2010r., tj. od miesiąca w którym wnioskodawczyni złożyła wniosek . Następnie decyzją z dnia 10.08.2010r. strona pozwana od dnia 1.07.2010r. ponownie ustaliła wysokość emerytury wnioskodawczyni przy przyjęciu najkorzystniejszego wariantu i wznowiła wypłatę świadczenia. W dniu 2.07.2010r. powódka złożyła kolejny wniosek o emeryturę . Decyzjami z dnia 12.11.2010r. i z dnia 13.12.2010r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury od dnia 1.07.2010r. i podjął wypłatę świadczenia.

Decyzją z dnia 9.09.2011 r. strona pozwana w oparciu o przepis art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesiła wnioskodawczyni wypłatę emerytury od dnia 1.10.2011r. w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Jednocześnie wskazano, iż wypłata emerytury zostanie podjęta po przedłożeniu świadectwa pracy lub zaświadczenia potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 27.11.2012 r. wnioskodawczyni złożyła u strony pozwanej wniosek o wznowienie wypłaty emerytury za okres od 1.10.2011r. w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego. Postanowieniem z dnia 31.12.2012r. strona pozwana na podstawie art. 145 a oraz art.149 kpa w związku z art.124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wznowiła postępowanie w sprawie wznowienia wypłaty emerytury zawieszanej na podstawie art.103 a ustawy emerytalnej. Decyzją z dnia 27.12.2012r. strona pozwana w rozpatrzeniu wniosku z dnia 27.11.2012r. podjęła wypłatę emerytury wnioskodawczyni od 22.11.2012 r. tj. od dnia, w którym został opublikowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 22.03.2013r. strona pozwana w związku z wnioskiem z dnia 27.11.2012 r. na podstawie art. 151 § 1 pkt.1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r kodeks postępowania administracyjnego odmówiła wnioskodawczyni uchylecia decyzji z dnia 09.09.2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707 w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153,poz.1227 z póź.zm.), prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r.

W uzasadnieniu decyzji strona pozwana wskazała, iż decyzją z dnia 09.09.2011 r., w oparciu o przepis art.28 ustawy z dnia 16 grudnia o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesiła wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 01.10.2011 r. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt. K 2/2012 r., który został ogłoszony w Dz.U. z 2012 r. poz.1285 w dniu 22 listopada 2012 r., z dniem ogłoszenia wyroku tj. z dniem 22 listopada 2012 r. utracił moc art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie z przepisem art. 190 ust.3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie Trybunału. Strona pozwana podniosła, iż Trybunał Konstytucyjny nie wskazał ani w wyroku ani w jego uzasadnieniu innej daty utraty mocy prawnej wskazanych wyżej przepisów. Tym samym wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytury na podstawie przepisu art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec powyższego Zakład odmówił uchylecia decyzji z dnia 09.09.2011 r. w części w jakiej decyzja ta dotyczy zawieszenia prawa do emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do 21.11.2012r. co oznacza brak podstaw do wypłaty wyrównania emerytury zawieszanej w tym okresie.

(dowód: akta emerytalne wnioskodawczyni)

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek z innych przyczyn niż wskazane przez organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i w odpowiedzi na odwołanie.

Wnioskodawczyni domaga się wypłaty zawieszzonego świadczenia emerytalnego za okres od 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

Strona pozwana w zaskarżonej decyzji z dnia 22.03.2013r. po wznowieniu postępowania na podstawie art.145 a kpa od decyzji z dnia 09.09.2011 r. w sprawie zawieszenia wypłaty emerytury od dnia 01.10.2011 r., na podstawie art. 151 kpa odmówiła uchylecia w/w decyzji w części w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych , prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r.

W tym miejscu należy podnieść, że na mocy art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych/ Dz.U z 2009, Nr 153, poz. 1227 / w postępowaniu w sprawach o świadczenia

określone w ustawie stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego chyba, że niniejsza ustawa stanowi inaczej. Zgodnie z przepisem art. 145a § 1 kpa można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2). W myśl art. 149 § 1 kpa wznowienie postępowania następuje w drodze postanowienia. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy (§ 2). Odmowa wznowienia postępowania następuje w drodze postanowienia (§ 2), a na postanowienie, o którym mowa w § 3, służy zażalenie (§ 4). Stosownie do przepisu art. 151 § 1 kpa organ administracji publicznej, o którym mowa w art. 150, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 wydaje decyzję, w której:

1) odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a lub art. 145b, albo

2) uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.

Wyrokiem z dnia 13.11.2012r., na który powołuje się wnioskodawczyni, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie, **w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy**, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa **ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób**, co oznacza, że stwierdzenie ich niekonstytucyjności ma charakter częściowy.

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, zdaniem Sądu, dla przyjęcia dopuszczalności uchylecia przez organ rentowy decyzji z dnia 9.09.2011r. zawieszającej z dniem 1.10.2011r. wypłatę emerytury wnioskodawczyni, wystarczającym jest ustalenie, że przepisy prawa zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. stanowiły podstawę decyzji objętej wnioskiem o wznowienie postępowania.

Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 1.07.2006r. na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 6.09.2006r. będąc jednocześnie zatrudnioną w Starostwie Powiatowym w D.. Ustalając prawo do przedmiotowego świadczenia od dnia 1.07.2006 r. organ rentowy zawiesił jego wypłatę na podstawie obowiązującego wówczas art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Dodatkowo należy podnieść, że wbrew stanowisku powódki, emerytura przyznana wnioskodawczyni po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, w sytuacji gdy była ona uprawniona do wcześniejszej emerytury, nie stanowi nowego świadczenia. Prawo do emerytury wcześniejszej nie wygasa, a w związku ze spełnieniem warunku osiągnięcia wieku emerytalnego następuje jedynie ustalenie na nowo podstawy (por. uch. SN z dnia 14.06.2006r., I UZP 3/06 OSNP 2007/1-2/22., wyrok SA we Wrocławiu z 28.06.2012r., III AUa 430/12 LEX nr 1217820).

Dopiero po uchyleciu wskazanego art. 103 ust. 2a przez art. 37 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od dnia 1.03.2009r. Decyzją z dnia 9.09.2011 r. od dnia 1 października 2011r. ponownie zawieszono ubezpieczonej wypłatę emerytury na podstawie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanego ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), mając na względzie

przepis art. 28 tej ustawy, z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

A zatem wnioskodawczyni nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r.; ubezpieczona prawo do wcześniejszej emerytury nabyła wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 r., jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r. stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zostało wyrażone nie tylko w sentencji, ale także w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że "obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.", a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść decyzji objętej wnioskiem o wznowienie postępowania i w konsekwencji na decyzję zaskarżoną , co skutkowało oddaleniem odwołania / art.477¹⁴ §1k.p.c./.